

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis sociálních služeb HB

3/2014 ročník 4.

číslo 15

www.ssmhb.cz

strana 8

Velbloudí anabáze

strana 11

**V Brodě otevřeli
Seniorpoint**

strana 11

Zlaté listy 2013

**Jablíčko opět
soutěží!**

Ohlédnutí za létem

Jednou z posledních "letních" akcí byl Den seniorů, který se na Havlíčkově náměstí konal na konci září. Nechyběl ani stánek s výrobky našich klientů.

Foto: Jaroslav Loskot

S letními dny jsme do programu pro naše klienty zařadili tolik oblíbené grilování, sportovní dopoledne, které se konalo za krásného letního dne před DpS, navštívili jsme pelhřimovský Domov pro seniory, účastnili jsme se sportovních her v Domově U Panských a tradičně i ve Světlé nad Sázavou, vydali

jste se na houby a chlapi vyrazili na fotbalové utkání v Tisu. Podnikli jsme i menší výlety po okolí, jako například výlet do zahrady Havlíčkova Brodu. Účastnili jsme se i slavnostního křestu RegioSpideru a nově otevřeného Senior Pointu, kde proběhlo hned několik akcí pro klienty a veřejnost. Jako hosté z

hudební sféry nás navštívila Andrea Moravcová, Karel Jeřábek, pan Novotný, dále pak vystoupili mažoretky ze Šlapanova a pravidelně k nám též dochází na promítání s přednáškou pan Kotlas. Akcí proběhlo velké množství a každý si mohl vybrat podle svého gusta.

Dokončení na str. 4.

Úvodník ředitelky

Vážení a milí čtenáři, mezigenerační dialog je základem pro soužití všech generací. Tato věta se stala mottem akce, která se uskutečnila 24. září v havlíčkobrodském Senior Pointu s příznačným názvem „Na vlastní kůži“. Pořadatelé byli FOKUS Vysočina, Sociální služby města Havlíčkova Brodu, Oblastní spolek Českého červeného kříže a havlíčkobrodský Senior Point. Byli jsme překvapeni zájmem všech zúčastněných, ať už to byli žáci havlíčkobrodských základních a středních škol či široká veřejnost. Snaha porozumět problémům lidí s duševním onemocněním a starší generace byla vidět na

tvářích dětí i dospělých. Domnívám se, že touto otázkou se společnost dostatečně nezabývá, úcta ke stáří se v naší společnosti pomalu vytrácí. Pozitivní však je, že tato akce byla příkladem, že není v naší společnosti tak zle, že mnohé můžeme změnit. Společná setkání a vzájemná komunikace a otevřenost je cestou vzájemného poznání lidí různého věku.

Mnozí rodiče chrání své děti, aby neviděly starosti a problémy stáří, dokonce i módní stravovací trendy se snaží dokonce vyloučit ze života dětí i smrt, takže si potom myslí, že ty voňavé řízky pro ně rostou kdesi na poli. Ovšem v počítačových hrách se střílí a masakruje nepřítel po tisících, protože po vypnutí počítače mají virtuální bytosti zase nespočetně životů. Lžeme si vzájemně takovým způsobem, že už pravdu nepoznáváme, nechceme a mnohdy ani neuneseme. A naše děti si takový prolhaný svět nezaslouží. Konstatování, jaký je současný svět, nás však nemůže omlouvat, protože za svůj život a prožívání životů našich potomků jsme plně odpovědní. Pryč s

falešnými nadějemi, že všechno bez našeho přičinění dobře dopadne. Každodenní aktivní podíl na vlastním životě je tou správnou cestou a volbou. Svobodná vůle, možnost volit dle svého přesvědčení, v duchu své výchovy a tradice předků, dle svého svědomí. Musíme se vzájemně učit a celoživotně se v této oblasti vzdělávat. Dříve se říkalo - mít respekt k životu a úctu k druhému člověku. Ve své praxi jsem poznala mnoho lidí vyššího věku, u kterých pozitivní ladění, optimismus a hledání něčeho dobrého i ve složitých životních situacích se stalo prevencí stáří. Stejně cenným příspěvkem ve stáří je poznání. Něco umět, něčemu rozumět, to je to, co může podržet a povzbudit i ve stáří. Nastane totiž situace, kdy naše zájmy splynou se zájmy někoho druhého a hned máme kamaráda, přítele, posluchače. Čili poznávání nového je to, co nám ulehčuje stáří, což je i vzájemný dialog dětí a seniorů. Moudrost stáří se doplňuje poznáváním života mládí.

Vaše

**Magdalena Kufrová,
ředitelka SSMHB**

BLAHOPŘEJEME!

V uplynulých měsících oslavili narozeniny:

ČERVENEC

Šperlink Karel
Veselá Helena
Mottlová Anna
Šulcová Růžena
Bouchnerová Anna
Polívková Helena
Kašpárek Vladimír
Francová Věra
Stehnová Božena
Plodík Václav
Žák Miloslav, Ing.
Petr Miroslav
Žák Bohumil
Polák Václav
Pechová Libuše

Domovinka:

Bacík Ervín
Hoření Miloslava
Zelená Vlasta

SRPEN

Tregler Václav
Junková Zuzana
Hanzlová Marie
Opluštilová Vlasta
Tachovský Lubomír
Šotolová Anna
Musilová Ludmila

Domovinka:

Macková Marie

ZÁŘÍ

Kvášová Libuše
Tittlová Eva
Holenda František
Tlustý Jaroslav
Techniková Jindřiška
Cichrová Jarmila
Karlíková Ludmila
Rohlíková Marie
Strašíková Marie
Fialková Ludmila
Palánová Věra

Domovinka:

Fučík Miroslav
Kasalová Marie
Kubíková Eliška
Trnka Bedřich

Úvodníky vedení Města Havlíčkův Brod

Vážené čtenářky a vážení čtenáři, jsem velice rád, že Vás mohu pozdravit a popřát Vám a Va-

šemu časopisu mnoho dalších úspěšných vydání a mnoho zdraví. Jsem pravidelným čtenářem časopisu Jablíčko, sleduji jeho vývoj již od jeho prvopočátku od roku 2011. Byl jsem svědkem jeho úspěchu v národním kole soutěže Psaná žurnalistika v roce 2012. Velice rád čtu příběhy, které jsou ze života autorů časopisu, a je v nich mnoho poučení pro nás mladší generaci. Tento časopis je unikátem již z toho pohledu, že si

jej klienti píší sami. Též jsem svědkem jeho zvyšující se popularity z řad občanů města. Do dalších let Vám tedy přeji rostoucí počet čtenářů, autorům nápady na další témata a třeba i rostoucí počet stran časopisu. Sociální služby jsem se vždy snažil podporovat a doufám, že se jejich kvalita bude v dalších letech jenom zlepšovat.

Pevné zdraví Vám přeje
Mgr. Jan Tecl, starosta města

Vážení čtenáři krásného časopisu Jablíčko.

Končí čtyřleté volební období a nastal čas k rekapitulaci. Co se vedení města v sociální oblasti, a zejména pro seniory, podařilo udělat a zlepšit?

Nejdůležitější je, že finanční příspěvek na činnost příspěvkové organizace Sociální služby města byl každý rok dostatečný. Z výčtu toho, co nebylo a přibýlo, zmíním z mého pohledu nejdůležitější věci.

Částečnou rekonstrukcí prostor domova pro seniory se zvýšila kapacita a vylepšilo se prostředí a poskytované služby, začala se postupně budovat rehabilitační zahrada.

Posuzování žádostí a výběr klientů do domu s pečovatelskou

službou nyní probíhá průběžně, nikoli pouze jednou za rok. Příjímání jsou pouze občané, kteří služby skutečně potřebují.

Pracovníci PO SSM se aktivně zúčastnili projektu Výměna mezinárodních zkušeností a dobré praxe v sociální oblasti.

Zastupitelé města schválili Střednědobý plán rozvoje sociálních služeb do konce roku 2015 a pokračuje jeho implementace pro jednotlivé roky. Do projektu jsou zapojeni občané ve 4 pracovních skupinách a jejich náměty se snažíme postupně realizovat.

Již třetím rokem budeme pořádát veletrh sociálních služeb.

Podařilo se nám navýšit počet laviček ve městě, zakoupili jsme euroklíče pro invalidní spoluobčany, které jsou k dispozici k zapůjčení zdarma.

V srpnu 2014 jsme ve spolupráci s Českým červeným křížem otevřeli Senior point, kde poskytujeme informační služby, zájmová setkávání, přednášky, zajišťujeme senior pasy a další činnosti.

S nestátní neziskovou organizací Kolpingovo dílo jsme smluvně zajišťovali pravidelnou terénní protidrogovou službu a s Oblastní

Charitou novou sociální službu – ranou péči.

Ještě letos dobudujeme v rekonstruovaném domě v ulici 5. května 8 bytů pro chráněné bydlení, které bude provozovat nezisková organizace Fokus.

Život ve městě zpestřily pro občany již běžné akce jako kulturní léto se středečními a nedělními vystoupeními a koncerty na náměstí, které uspokojí návštěvníky všech věkových kategorií, šestkrát ročně farmářské trhy, celostátní výstava profesionální zahradnické a komunální techniky (letos bude v našem městě již 4. ročník), hudební festival Festjazz (3.ročník), soutěž a výstava fotografií Brody v Brodě (2.ročník) atd.

Kromě nových hřišť a tělocvičen u základních škol mohou občané využívat sportoviště Plovárenská a hřiště na Jihlavské ulici. Na letišti vznikl nový golfový areál, který se postupně rozvíjí a je doporučován i pro seniorské aktivity. Během posledních let zástupci města často navštěvovali klienty našich domovů.

Dokončení na str. 4.

Pokračování ze str. 3.

Pečlivě poslouchali Vaše připomínky a snažili se na ně včas, v rámci možností města, reagovat. Je pochopitelné, že nešlo uskutečnit vše.

Mně nezbyvá než Vám poděkovat za Vaši otevřenost a

vstřícnost, jak při setkáních v našich domovech, tak i při osobních jednáních na havlíčkobrodské radnici. Rovněž děkuji vedení PO SSM za skutečně konstruktivní a plodnou spolupráci.

Přeji Vám pokud možno dobré

zdraví a aby můj nástupce byl v řešení Vašich záležitostí ještě úspěšnější.

S pozdravem

Ivan Kuželka

resortní místostarosta

Ach ty toalety

Nebude to psaní o dámských večerních toaletách. Bude to o toaletách jako místech, kde je člověk nejraději sám. Na první pohled či zamyšlení téma možná nepodstatné. Ale čtěte dál.

Jednou za čas mají obyvatelé našeho domova příležitost zajet si do města nakoupit. Auto nás zaveze na náměstí a někteří se opravdu rozejdou po obchodech. Já se obvykle procházím. Prohlížím si domy na náměstí, dívám se po stromech jak povyroستly a také posedím na lavičce a sleduji lidské hemžení. Usmívám se nad dováděním malých dětí, dívám se, že spousta mladých už potřebuje k chůzi hole. To asi za mých mladých let nebylo a nebo jsem měla jiné starosti. Popojdu zase kousek dál a kochám se pohledem nad krásou brodského náměstí. Jenže přišla těžká chvíle a já „musím“. Bez rozmyšlení tak jak jsem léta byla zvyklá, namířím si to směrem do uličky vedle knihovny, kde veřejné záchodky bývaly. Z náměstí jenom kousíček. Jak se tak belhám o

dvou holích, uvědomím si – tam už přece nejsou. Co teď?

Opravdu mám namále. Neznám restaurace, hotely, nevím, jak to chodí. Nezbyvá mi než sebrat veškerou odvalu a s malou dušičkou do jedné z restaurací vcházím. S prosíkem v hlase a obavou, zda mi bude vyhověno, si dovoluji číšníka, zda můžu použít WC. Po jeho souhlasu hledám, ale nemohu najít. Ach jo. Vracím se a znovu prosím o to, aby mi ukázal cestu. Tentokrát už jeho ochota není taková. Když je mi konečně dobře, nejraději bych se odtud vypařila. Ta představa, že číšník či majitel zařízení počítá, kolik z té ná-

vštěvnice má, mi podlamuje kolena. Kávu, limonádu ani vodu si nedala a co spotřebovala? Papír, vodu na spláchnutí, vodu na umytí rukou, ubrousek a světlo. Zahanbeně odcházím. A tak mě napadla myšlenka, která by se v pozměněné podobě možná dala využít i dnes.

Do konce 19. století v ulicích měst provozovaly svoji živnost „madame toilette“. Tehdy veřejné záchodky neexistovaly, a tak možnost „ulevit si“ nabízely právě tyto živnostnice. V jedné ruce obrovský kožeňák, ve druhé kbelík s poklopem. A každý, kdo potřeboval, mohl službu využít a pak pokračovat v pochůzce. Možná vás napadá otázka, k čemu sloužil onen kožeňák. Byl to vlastně takový cestovní paraván, který osobu vykonávající potřebu zakryl a činnost proběhla v soukromí. Jaký byl poplatek, kdo ví? Ale když potřebujete, majlant byste dali. Možná je můj nápad s kbelíkem bláznivý, ale po ponižujícím se doprošování v restauracích snad pochopitelný.

Irena Trnková

Pokračování ze str. 1.

A mohu-li nalákat na podzimní program v Domově pro seniory, Reynkova, zmíním Den otevřených dveří 7.10., dorazí k nám brněnské divadlo Slunečnice, akce dobrovolníků se sportovní

tématikou, návštěva dýňového světa v Nové Vsi u Leštiny, účast na Knižním veletrhu v Havlíčkově Brodě. Čeká nás i narozeninový klub s Perknovankou, křeslo pro hosta, kde můžeme vyslech-

nout herečku paní Honzovou, filmový klub a proběhne již 4. ročník veletrhu sociálních služeb s naší účastí. Akcí je připraveno mnoho a na všechny Vás srdečně zveme.

Zdena Lehmannová

O chlapeckých snech a létajících vojácích

Jako každý kluk jsem měl rád dobrodružství, četl s oblibou verneovky a měl své fantaskní sny. Představoval jsem si např. že bych měl nějaký strojek na zádech nebo u pasu, pomocí kterého bych mohl létat. Vznášel bych se nad náměstím a ulicemi a díval se shůry na lidi dole. Starost mi dělalo, že bych nebyl chráněný a nějaký náruživý nimrod nebo závistivec by po mně střílel.

S přibývajícími lety jsem si uvědomoval naivnost svých představ a styděl se za ně. A pokud jsem o nich někomu povídal, tak jenom pro jeho pobavení.

Letos, kdy si připomínáme různá výročí, např. vylovení Spojenců ve Francii v 2. svět. válce aj., jsme mohli na ČT 2 sledovat různé pořady těmto výročím věnované. Jak tyto operace probíhaly, jaké nové zbraně se vymýšlely atd. V úterý 3. června ve 20:00 běžel na ČT 2 pořad: Speciální

zbraně. Létající voják. Předpokládal jsem, že jde o nějaký pořad o letcích a nic výjimečného si od něj nesliboval. Ale byl jsem velmi překvapen.

Vedení americké armády zadalo tehdy za války vědcům úkol vymyslet nějaký způsob, jak by se jednotliví vojáci mohli vznášet a létat. Mělo to usnadnit vedení bojů v členitém horském terénu, aby vojáci nemuseli pracně pěšky zdolávat vysoké svahy, ale mohli se rychle přemísťovat z jednoho údolí do druhého. Do řešení problému se tehdy pustil jeden vědec, jehož jméno jsem zapomněl. Vymyslel nejprve základovou desku, později židli, ve kterých byl umístěn strojek umožňující vznášení. Natočením těla měl voják stojící na desce či sedící na židli korigovat odchylky od správného směru, ovládat odbočení vlevo, vpravo apod. Dalším řešením bylo, že strojek měl voják (bez základní desky

nebo židle) připnutý na zádech (!). Vynález měl sice některé začátečnické nedostatky, ale ti, kteří jej zkoušeli, se opravdu dokázali vznést a překonat určitou vzdálenost. Největším problémem byla nákladnost projektu a to, že voják se udržel ve vzduchu jen asi 22 vteřin. To se vedení armády zdálo příliš málo. Vědec nahradil strojek jiným, výkonnějším a doba letu se mohla počítat na minuty. To už bylo slibné. Bylo třeba odstranit ještě některé další nedostatky. Onen vědec by to zřejmě zvládl, ale bohužel předčasně a nečekaně zemřel na infarkt. A tak se armáda vrátila k vrtulníkům. Škoda. Vynález měl sice sloužit válečným účelům, ale po válce by jistě našel využití i v civilním životě. Mohli jsme létat jako ptáci. Řekněte, není skutečný život stejně dobrodružný, jako si ho vymýšlejí spisovatelé nebo malí kluci?

Jaroslav Vaněk

Co vypráví starý ručník

V minulém vyprávění jsem se vám představil. Mé vyprávění pokračuje proto, že jsem zaslechl při otevření skříně, že se o mně hovoří. Také jsem byl vybrán, abych doložil, jak může vypadat ručník skoro po šedesáti čtyřech letech. Skříň zůstala pootevřena. I když jsem opět ležel u ostatních ručníků, slyšel jsem vypravování své paní, ale v místnosti již nikdo nebyl, ona také vzpomínala.

Bývá jí občas smutno. Přece jen jsme dost daleko od řeky, chybí nám. Tam jsme chodili všichni odpočívat, koupat se, protože řeka a její břehy byly upraveny na koupaliště. My spolu s osuškou jsme měly práci. V naší

rodině se chodilo „větrat“ si hlavu za každého počasí procházkami podél řeky. U toho jsem nebyl, ale slyšel jsem o tom vypravovat.

Ještě v mladém věku můj pán a pán naší domácnosti, jako svobodný, se chodíval vyzpovídat z počátečních nezdarů v práci a v životě k řece pod lípu. Jak pofukoval vítr, chladily větve a jejich lupínky rozpálené čelo, bolavou hlavu, lépe, než nekrásnější vějíř mladé Španělky. Řeka tiše zpívala a vyprávěla, co cestou viděla. Uklidňovala své přátele a dařilo se jí to. Bývalo tu naveněk sice ticho, ale společnost, nikdy tu člověk nebyl sám. Dovedla mít tu zázračnou moc

spolu se stoletou lípou uklidnit, odvanout starosti a hladit, a hladit.....

Později, když už byli s mou paní rodina, naučili se tam pro útěchu a pohlázení chodit i ostatní, buď sami nebo jako rodina a v létě dokonce i vykoupat a to jsem býval s nimi. Kousek dál podél řeky byly schůdky a menší deska, kde během dne většinou ženy máchaly prádlo a sušily na louce na břehu. Míval jsem tam často dost kamarádů – ručníků, malých i velkých. Sluníčko hezky hrálo, prádlo uschlo a bylo slyšet, jak si hospodyňky pochvalují. Nesly si domů prádlo nejen suché, ale i vonavé od lučních květů.

Marie Rohlíková

Novinky z Domovinky

V posledních měsících to v naší Domovince praská ve švech. Přišli mezi nás noví klienti. Tak jako vždy jsme je s radostí přijali mezi nás. Byli překvapeni, jak dobrá nálada panuje v našem velkém kolektivu. Přestože jsme všichni nějak tělesně postižení, trpíme různými nemocemi, snažíme se alespoň na chvíli na ně zapomenout. Novým klientům se ulevilo a za své tělesné nedostatky se přestali stydět. Vždyť jsou mezi svými.

Nastal čas prázdnin a dovolených. Z těchto důvodů nás někteří klienti na čas opustili a trávili čas s rodinou, či jinde. Byly krásné horké dny. Mohli jsme posedět v našem rozkvetlém atriu, zahrát si některé hry. Také nás lákala procházka do našeho parku Sociálních služeb. Někteří z nás přitom využili v parku rehabilitační zařízení,

což bylo velice příjemné.

Byli jsme překvapeni laskavostí dvou našich klientek, které nás zásobovaly čerstvou zeleninou a ovocem z jejich zahrady. Užili jsme si čerstvého hlávkového salátu, kedluben, také jahod, rybízu, angreštu, malin, ostružin a množství jablíček. Zbylo nám ještě na ovocný moučník naší výroby. Srdečné díky za tu dobrotu patří paní Zástěrové a Vořabové. I naše pečovatelky se střídaly v dovolené. Ale chod v Domovince tím netrpěl. Jejich úkoly zvládly zbývající pečovatelky. Děkujeme všem, za jejich obětavost.

Zúčastnili jsme se slavnostního otevření kontaktního klubového místa, tzv. Senior pointu. O co se jedná, vysvětluje v tomto čísle paní Ilona Loužecká, vedoucí Oblastního spolku Českého červeného kříže. Za Sociální služby města Havlíč-

kova Brodu v Reynkově ulici byla přítomni ředitelka Magdalena Kufrová, za Denní stacionář vedoucí Miroslava Drahozalová, za Pečovatelskou službu vedoucí Eva Šílová a řada klientů z těchto zařízení. 21.8.2014 jsme byli pozváni opět do Senior pointu do budovy AZ centra na Rubešově náměstí, kde se v klubovně konala přednáška na téma „První pomoc a nejčastější nemoci ve stáří“. Klubovna byla naplněna posluchači i z našich Sociálních služeb. Přednášku velmi zajímavě podala paní Mgr. Jana Kudlová, instruktorka první pomoci a zdravotní sestra JIP interních stavů.

Už nastal konec prázdnin a i se zkrátil čas dovolených. Těšíme se, až se všichni opět sejdeme v naší Domovince.

Věra Niklová

Prázdniny a dovolené

Prázdniny a dovolené, už jsou skoro za námi, je pravda, že dveře tak úplně zavřené nejsou, zůstala taková skoro nepatrná škvířka, něco o málo větší než je klíčová díрка, abychom se ještě podívali, jestli jsou všechny prázdninové dny pryč a nezbylo než vzpomínání.

Takové jedny prázdninové a dovolenkové dny, o kterých chci psát, jsou už také pryč. Patřily nám. Už teď začíná být sporné, zda byly krásné nebo jen hezké nebo možná jen úplně obyčejné. No konec konců, posuďte sami.

Jsmo taková parta, známe se, co malí skauti. Mezitím jsme vyrostli, vyvdaly a vyženili jsme se a řada z nás už má nějaké děti.

Ale nic z toho, co jsem vyjmenovala, nenarušilo naše přátelské vztahy a naše pravidelná každoroční setkání o prázdninách.

Parta se skládala z vodáků a rybářů a i když jsme se rozmnožovali, protože naše rodiny se rozrůstaly a členy rodin, pokud chtěli, jsme brali s sebou, nějak pořád jsme zůstávali parta rybářů a vodáků. Záliba, kterou jsme asi také dědili. Měli jsme ji tak říkajíc „v krvi“.

Ten rok, na který vzpomínám, nebyl příliš sluníčkový, často přšelo i několik dní za sebou. Pořád jsme se dohadovali, jestli ano nebo ne a nakonec se jelo. Přece nejsme z perníku a Lužnice není na druhém konci

světa. Domluveno, všichni souhlasili, zabaleno a jedem. Samozřejmě všichni tentokrát společně po suchu. Jiné roky jsme jezdili část po vodě a část po suchu. Měli jsme vlastní dispečink, jehož rady a pokyny jsme bez výhrad poslouchali. Náš dispečer měl zkušenosti, náš respekt. Každé neuposlechnutí během navigace bylo po dojezdu trestáno. Každý přestupek měl stanovený počet bodů, které byly na srazu sečteny a bez výmluv vyinkasovány ve prospěch celku a dispečer byl od ostatních chválen za svou přísnost. Někdy to po příjezdu byla docela skvostná tabule s vybranými lahvkami k večeři.

Dokončení na str. 7.

Pokračování ze str. 6.

Teprve teď si uvědomuji, že nikoho ani nenapadlo, že by nějakou z těch lahůdek předem ochutnával. Dnes je to vlastně také zázrak. Nejen to dlouhé a krásné přátelství, ale také ta snaha a síla vůle nezkazit všechno, co bylo mezi námi pěkného. Přátelé se nepodváděli, s nimi nám bylo dobře. Někdy takové vzpomínky jsou jako náplasti na bolístky, rány a pomáhají.

Nechce se mi přiznávat, čím to bylo tentokrát, asi tím mizerným počasím, no nevím, ta částka byla slušná a hostina na přivítání bohatá. Nakonec proč pátrat, sotva jsme přijeli, uložili jsme se s výbavou na svá místa, už zase lilo.

Ještě jsem vás neseznámila s tím, jak náš tábor vypadal. Tedy jen to nejnужnější, na opisování to není. Ta vzpomínková setkání nezávisela na vybavení tábora, ale na obsazení. Jedna maringotka za drátěným plotem, tam bydlel bývalý lodní kuchař, nyní v důchodu a jeho pomocník, někdy i pracovník družstevní rekreační kanceláře, když to nestihl s námi vyřídit za den. Pak dva velké stany, jeden sloužil jako jídelna a společenská místnost a v druhém bylo

vše potřebné, včetně zásob pro rekreanty. Každý stan měl dřevěnou podsadu s malinkou předsíňkou a dvěma lůžky. Dobré bylo, že se tam dalo sedět. Na stolečku mezi lůžky byla dokonce funkční lampička. O pár metrů dál bylo ještě jedno takové seskupení, ale tam byly dvě maringotky. Byli tam ubytováni hlídači a zaparkována auta rekreantů. Jinak bylo za plotem také hřiště na volejbal, ruské kuželky a ping-pong. Kuželky a ping-pong se nechaly hrát i pod stanem. A samozřejmě upravený plac na opalování u řeky. To by tak asi bylo všechno.

Kuchař byl opravdu bezvadný, mimo to, že moc dobře vařil, hrál ještě na harmoniku a na kytaru. Při déle trvajícím špatném počasí dovedl změnit jídelníček, přispět k lepší náladě, dokud nepřevzalo za něj tento úkol sluníčko.

Jenže ten rok, o kterém píši, se počasí skutečně nevydařilo. Ráno co ráno jsme ze stanů vycházeli už jen v holínkách, abychom se dostali do stanu na ranní hygienu. Už se to snad líbilo jen menším dětem. Ani jsme nehlasovali, kdo je pro zůstat a kdo ne.

Po třech dnech stále se opakujícího volání po sluníčku došlo

na to nejhorší. Se smutkem v očích a skoro s bolestnou vzpomínkou na loňské prázdninové dny jsme se vypravili domů. Ani k žádnému rozlučkovému večeru nedošlo. Ani ráno při nasedání do aut nebylo lépe. Ve skrytu duše jsme doufali, že budeme předstírat zlost, protože sluníčko se na nás zase usmívá a my rozbalujeme bandáž. Ne. A tak jsme odjeli na poslední stanoviště, kde byl konec naší společné cesty – Benešov. Auta na parkovišti. Odešli jsme na pěší zónu dát si poslední kávu a pak každý na svůj směr a čekat a těšit se na příští rok. Možná jsme mohli vymyslet jiné setkání, jinou dovolenou na pár dní. Nešlo to. Byl zakořeněný zvyk, nedařilo se nám to změnit. Už by to prostě nebylo ono.

Jak je vidět, nevzpomínáme léty jen na to hezké anebo v tom bylo přece jen něco, proč stálo za to vzpomínat i na nevydařenou dovolenou?

Proč jsem tu vzpomínku psala? Vím to. Chtěla jsem vám povědět, že ani nepodařená dovolená nedovede pokazit dobré přátelské vztahy. A vzpomínka na dobré přátelství přinese také radost a dokonce přání, aby nás taková přátelství provázela celým životem.

Marie Rohlíková

Od Jasině do Aše, je republika naše

Pokračování z minulých čísel.

Po 20 mírových letech vypukla 2. světová válka. Německo přepadlo Polsko, území Podkarpatské Rusi 15. března 1939 obsadilo Maďarsko, spojenec Německa. Již před těmito událostmi, v září 1938 v Praze, začala jednání o sestavení autonomní vlády na Podkarpatské Rusi. Byla to autonomie sešitá horkou jehlou a tedy

nefunkční. Zemi byl ponechán název Podkarpatská Rus, guvernérem se stal A. Vološin. S naší zemí se obchodovalo jako se zbožím. Maďarský ministr zahraničí nabídl Československé republice výhodný obchod, ovšem pouze z hlediska Budapešti. Odstoupení Podkarpatské Rusi Maďarsku za určitou finanční kompenzaci. Tento návrh Československo odmítlo.

Po vypuknutí 2. světové války byli tedy naši muži přinuceni Maďary postavit se po bok německé armády a odešli na frontu. O obklíčení a následném zajetí Paulusovy armády a tedy i našich mužů psát nebudu. Prožitky z nelidských poměrů v zajateckých táborech na Sibiři jsem popisovala už v minulých číslech Jablíčka.

Pokračování na str. 9.

Velbloudí anabáze

aneb jak tři brodští skauti vedli z Brodu velblouda do pražské zoologické zahrady

Když nemohu večer usnout, pustím si rádio a poslouchám různé pořady. Onehdy mě zaujalo vyprávění, jak v r. 1945 tři brodští skauti (junáci) vedli z Havlíčkova Brodu velblouda do pražské zoologické zahrady.

Po II. světové válce se v okolí vesnic na Havlíčkobrodsku potulovalo množství koní a krav, které válčící vojska v uplynulých měsících hnala s sebou jako živou zásobárnu pro polní kuchyně. Když František Hladík, skaut a kronikář z Pohledu, vyšel jednoho dne z domu, nevěřil svým očím. Mezi stádem krav na nedaleké louce se páslo jakési velké zvíře s dvěma hrby – velbloud. Zavolal své kamarády a radili se, co s ním. Využít ho na orání, jako to dělají v Egyptě, nebo s ním jezdit na výlety? Nakonec zavolali do Brodu okresnímu vedoucímu, p. Bedřichu Štáflovi, a ten je požádal, aby velblouda přivedli do Brodu. V Brodě Na Ostrově stála tehdy junácká (skautská) klubovna, kulturní dům ještě neexistoval. Velbloudice (šlo o velbloudí samici) spásala trávu kolem, nosila jí i seno. Ale časem zásoby došly a skauti si uvědomovali, že trvale by zvíře neuživili. Nakonec se rozhodli nabídnout je zoologické zahradě. Nejbližší zoo bylo tehdy v Praze. Praha nakonec souhlasila, ale nastal problém, jak zvíře do Prahy dopravit. Benzin do nákladních kamionů nebyl, doprava vlakem by stála tolik peněz, že by se za ně dalo pořídit vybavení pro celý oddíl. A tak se rozhodlo, že

velbloudici povedou do Prahy pěšky.

Anabáze začala 11.6.1945. Doprovod velbloudice tvořili už zmíněný pohledský skaut a kronikář František Hladík, Bedřich Štáfl, okresní skautský vedoucí a Bořivoj Sobek, skaut, oba z Havl. Brodu. Jeden ze skautů seděl střídavě na velbloudovi, zbylí dva jeli vedle velblouda na kolech, pozdější doprovod (od Čáslavi) provázal zvíře zřejmě pěšky.

Cesta to byla i pro posádku náročná a dobrodružná. Zvláště ten, který seděl na velbloudici, dostával zabrat. Když se velbloud rozeběhl a několik kilometrů klusal, dostával jezdec z toho kymácení málem mořskou nemoc. Jednou se velbloud cestou něčeho polekal, uskočil a jezdec spadl z dvoumetrové výše na asfaltovou silnici. Jindy vyděsil odpočívající zvíře skřípot brzd zastavujícího automobilu, takže velbloud přetrhl provaz, kterým byl uvázan, a dal se na útěk. Museli je hledat. Cestou dostávali různé nabídky.

Tak např. v Habrech jim za velblouda nabízeli motorku, v Michalovicích jim za něj chtěli dát dokonce nákladní auto na dřevoplyn atd.

V Čáslavi převzali doprovod zvířete čáslavští junáci (skauti), v dalších stacích nastupoval další doprovod. Tak byla velbloudice po etapách dopravena do Prahy.

V pražské zoologické zahradě byla oslava, řečnilo se, filmovalo se. Velbloudice byla březí a porodila velbloudátko. Po nějakém čase se ale ozval původní majitel velbloudice – cirkus Sarasani a chtěl, aby mu zvíře bylo vráceno. Vyhověli mu, ale velbloudí mládě zůstalo v pražské zoo.

A tak nejen Plzeň měla ve své historii co do činění s velbloudem. Ale na rozdíl od Plzně se do znaku Brodu velbloud nedostal.

Podle vyslechnutého pořadu v rádiu, informací z pohledské junácké kroniky a vzpomínek pamětníků vyprávěla Marie Svobodová.

Tvůrcem časopisu Jablíčko se může stát úplně každý!

**Stačí navštívit kurz Žurnalistika pro seniory
nebo kontaktovat pracovníky Domova pro seniory (569 433 757).**

Dokončení ze str 7.

Na podzim roku 1944 sovětské velení zabránilo účasti vojáků československých jednotek na osvobození Podkarpatské Rusi. Byli nasazeni do bojů karpatsko-dukelské operace. Špatná strategie sovětského velení v těchto bojích připravila o život více než 62 000 československých vojáků, mezi nimi i několik tisíc Rusínů. To vyhovovalo sovětským tajným službám. Nebylo v zájmu SSSR, aby se vojáci československého sboru rusínského původu, kteří zažili utrpení v Gulagu a zajateckých táborech, vrátili zpět domů, na Podkarpatskou Rus. Koncem října 1944 přijela československá vládní delegace exilové vlády s ministrem Němcem a generálem Hasalem do Chustu. Politickým poradcem byl podporučík 1. československého sboru Turjanica. Vládní dele-

gace zjistila, že fakticky na celém území vládou sovětské komandatury. Sovětskou administrativou byl ve Svaljavě zřízen největší koncentrační tábor na Podkarpatské Rusi. Celkem jich bylo na tomto území šest. Do konce roku 1944 v něm bylo uvězněno téměř 23 000 vězňů, tehdy ještě československých občanů. Odtud byli internováni na nucené práce v Donbasu. Většina z nich zahynula v nelidských podmínkách pracovních táborů NKVD, které ve skutečnosti sloužily k odstraňování nepohodlných lidí.

Je alarmující zejména to, že v době, kdy byla Podkarpatská Rus ještě součástí Československa, docházelo k těmto zločinům. Byli souzeni a likvidováni občané Československa představiteli sovětské vlády a to přímo na území Československa. Vždyť až 22.

ledna 1946 byla vládou ČSR podepsána dohoda o postoupení Zakarpatské Ukrajiny Sovětskému svazu (pozn. jedná se o území Podkarpatské Rusi).

A tak naše malá země ztratila svůj tisíciletý název. Po připojení k SSSR se Podkarpatská Rus stala součástí Ukrajiny bez jakéhokoli nároku na užívání jména země. Obyvatelé ztratili československé občanství, ale ztratili také nárok uvádět svou národnost Rusín. Automaticky se všichni stali národem Ukrajinců. Úředním jazykem byla stanovena ukrajinština a ve školách rusínština přestala existovat. Ke změnám došlo například i ve jménech. V době před připojením k SSSR měl každý občan své příjmení a jméno. Jakmile se obyvatelé stali součástí SSSR, tak museli uvádět a to v pořadí: jméno, jméno po otci a příjmení. Na příkaz Stalina byla zrušena řecko-katolická církev a najednou byli všichni pravoslavní.

Tímto aktem Podkarpatská Rus zmizela z map, ale také se začala ztrácet z povědomí samotných obyvatel.

Nebudu komentovat politická jednání československé vlády a vlády Sovětského Svazu, protože to nebyla jednoduchá doba a hodnocení ponechám historikům. Je však smutné, že komunistická propaganda, která si v ničem nezadala s tou nacistickou, dokázala zničit národ, kterému byli blízcí Slováci a Češi. Dnes však mnozí obyvatelé České republiky ani nevědí, že Podkarpatská Rus byla součástí jednoho celku, součástí jedné země.

Dokončení v příštím čísle.

Irena Trnková

Město Havlíčkův Brod
ve spolupráci s **Centrem pro zdravotně postižené kraje Vysočina, o.p.s.**
a **Sjednocenou organizací nevidomých a slabozrakých**
zvou širokou veřejnost na

www.soshb.cz **SOS** **www.soshb.cz**

4. veletrh zdraví a sociálních služeb

čtvrtek 30. října 2014 ■ 9–17 hodin
VELKÝ SÁL KULTURNÍHO DOMU OSTROV ■ HAVLÍČKŮV BROD

- prezentace služeb pro vás i vaše blízké
- měření krevního tlaku ZDARMA
- seřizování sluchadel
- léky a zdravotnické potřeby
- pomůcky pro zdravotně postižené
- zvedáky, vozíky, schodolezy
- elektrokola, tříkolky, chodítka
- keramika, mýdla, diáře
- svíčky, deky, polštáře
- telefony pro seniory
- výcvik vodičích psů
- poradenství, rekvalifikace
- zdravá výživa, čaje a bylinky

VELETRŽNÍ SLEVY ■ DOPROVODNÝ PROGRAM ■ VOLNÝ VSTUP

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚSTNANOST

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Vzpomínky na poutě

Je mi osm let a jdu s tatínkem na pouť ke svaté Anně do Dobrohostova. Jdeme do kopce polní cestou, jsme unaveni a usedáme nahoře nad kapličkou u rybníka.

Mám plno otázek, proč voda z rybníka teče jedním potůčkem hořejškem a druhá z rybníka dolejškem. Tatínek mi vysvětluje, že hořejší voda je náhon na mlýn a až půjdeme z pouti, tak půjdeme kolem mlýna a ukáže mi mlýnské kolo. „Teď mlč,“ říká „a budeme poslouchat, co věčně zpívají lesy.“

Po odpočinku jdeme do „Olší“, tj. olšového lesíčka, kde prodávají párky, pivo, limonády a okurky. Tatínek mi dal nějaké peníze a poslal mě koupit si párek. Vrátila jsem se celá šťastná a říkám tatínkovi: „On mi dal dva!“ Tatínek na to řekl: „Ihned to zahod, to jsou koňský.“ Pozoruje nás nějaký strýc a řekne: „Jen to sněz, je to dobrý.“ A já si říkám: „A bylo!“ Pak jdeme ke kapličce. Je malá, nemá ani dveře, jenom klekátko a po obou stranách dvě černé desky a na nich jména mužů z okolních vesniček padlých za první světové války. Tatínek mě bere za ruku a ukazuje mi jméno mého dědečka. Po chvíli

potkáváme nějaké známé, tatínek si s nimi povídá a jdeme ke studánce pod kapličkou, kde začínají bohoslužby. Když bohoslužby končí, hraje dechová hudba píseň „Hoši od Zborova, vy tam tiše spíte, vy se z vojny domů nikdy nevrátíte.“

Pak se projdeme po krámech, končíme kolotočem a cestou domů se jdeme podívat na mlýnské kolo.

Když přijdeme k naší zahradě, ptám se tatínka, proč můj klubouk ještě odpočívá na hrázi. Mlčí, jen si povzdechne.

Je mi o 20 let víc a jdu zase k sv. Anně s manželem. Na oběd jsme u známých, kde je také opat Vít Tajovský. Je tam také mladý voják. Vypráví, že jsou ubytováni v nějakém klášteře a navečer z dlouhé chvíle střílí do starých obrazů.

Měla jsem s manželem chatu na soutoku Labe s Jizerou, kousek od Staré Boleslavi. Na Václava jsme chodili do starého kostelíka, kde údajně byl zavražděn Sv. Václav. Je tam ještě jeden mnohem mladší kostel. Při poutích tam vystavují Palladium země české.

Je mi 85 let, mladé lidi na pouti už neznám. Ptám se hudebníků, proč nehrají píseň „Hoši od Zborova“. „Tu my neznáme“, říkají mi. A tak se rozhoduji jít do našeho starého lesa podívat se, žijeli ještě starý buk. Listy mu ševelí, jako by říkal: „Kde jsi byla, jak to vypadáš?“ Říkám mu: „Jdu jako poutník s nalomenou holí a hledám, kde je rajská brána, ale marnost nepřejícně

bolí.“ Usednu a opírám se o tělo starého stromu a říkám si s Hamletem „Chtěla bych spát, tak tiše, tiše spát a nevědět už nic.“

Těch poutí, které jsme navštívili, bylo více.

S maminkou jsme jezdili vláčkem na pouť do Fraktále (Pohled). Kdysi byl na tom místě v údolí klášter a jmenovalo se to Frauental (Údolí paní). Dodnes je tam slavná pouť.

A teď se podíváme do Úsobí, tam bývaly slavné tři poutě. Zbyla jenom jedna na Petra a Pavla. Chodívám se dívat do kostela na Škrétův obraz, který se mi moc líbí. Je na něm svatý Prokop, jak oře na Sázavě s čertem a za skálou vykukuje ještě malý čertík.

Chodili jsme na pouť také do Krucemburku a na Veselý kopec. Kolem nás chodilo německé procesí a u naší zahrady už ráno snídali. Nesli s sebou koše s jídlem. Po jídle zavelel muž, který je vedl: „Zpívejte Heilige Familie“ a pokračovali v cestě na Křemešník.

Nahoře u kostelíka byla skalka. Když na ni děvče vylezlo, čekal na ni dole chlapec a už se vedli spolu ruku v ruce. Kdo tomu nevěří, ať si přečte knihu „Na srdci“ od Františka Vaňka. Dnes je na tom kopci rozhledna.

Jezdili jsme také do Skály. Tam je pouť 15. srpna a vede tam nekonečné množství schodů do kostela.

Dále byla ještě pouť ve Věžnici a slavná mrkvová pouť v Polné. Navštěvovali jsme také pouť u sv. Matěje v Šárce, pouť v Pelhřimově a Žďáru nad Sázavou. Tak se mějte hezky a buďte hodně zdraví.

Marie Svobodová

V Brodě otevřeli Seniorpoint

Na začátku srpna se v budově AZ Centra na Rubešově náměstí (bývalá ZŠ Rubešova) otevřel Seniorpoint. Nachází se v přízemí – vchod je z parku po červených schodech nebo pro imobilní návštěvníky je bezbariérový vstup po vydlážděné rampě naproti dětskému hřišti).

Otevírací doba:

Pondělí	8.00-17.00
Úterý	8.00-13.00
Středa	8.00-17.00
Čtvrtek	8.00-13.00
Pátek	8.00-13.00

V úterý a čtvrtek od 13 do 17 hodin je možné využít prostor pro organizace, které pracují se seniory.

Ke slavnostnímu zahájení provozu došlo v pátek 1. srpna v 10 hodin. Slavnostní chvíle se zúčastnilo mnoho hostů z Krajského úřadu Kraje Vysočina i

zástupců Města Havlíčkův Brod. "Přišlo nás podpořit i mnoho hostů z řad seniorů, což nám udělalo tu největší radost. Během prvních týdnů provozu je nejčastější zájem o registraci Senior pasů, kterou v Senior Pointu zajišťujeme," říká koorginaátorka Seniorpointu Ilona Loužecká a dodává, že projekt Senior pasy je realizován za podpory Kraje Vysočina. "Jedná se o slevovou kartu, kterou získáte po registraci zdarma a díky ní můžete využívat nabízených slev, které se pohybují od 5 do 50 %," vysvětluje.

Několik zájemců z řad seniorů využilo i možnosti se přijít jen podívat a popovídat si, popřípadě si zjistit nějaké informace na počítači.

Seniorpoint se také pustil do pořádání zajímavých akcí. Tou

první byla na konci srpna přednáška na téma První pomoc a nejčastější choroby ve stáří. Navíc si každý návštěvník jako bonus mohl nechat změřit TK, BMI a hladinu cukru v krvi.

Ondřej Rázl

Kontakt:

Ilona Loužecká,
koordinátor Senior Pointu
724 551 604
ilona.louecká@seznam.cz,
www.oscck.cz/seniorpoint
www.soshb.cz

Jablíčko soutěží!

o nej... časopis domova pro seniory roku 2013. Celorepublikovou soutěž vyhlásil Domov pro seniory Heřmanův Městec ve spolupráci s odborným časopisem Sociální služby a je určena pro

V květnu letošního roku jsem přihlásila náš časopis Jablíčko do soutěže Zlaté listy – Soutěž

domovy pro seniory a pro domovy se zvláštním režimem. V naší skupině (do šesti výtisků vydaných za rok) se přihlásilo celkem 18 časopisů. Hodnotit se bude nejlepší titulní strana, grafické zpracování, nápaditost, originalita apod. Do 30. září odborná porota posoudí všechny finálové časopisy a stanoví vítěze a 8. října v rámci 6. ročníku Týdne sociálních služeb ČR vyhlásí výsledky soutěže. Tak nám držte pěsti!

Petra Plodíková

Pokousán vlastním psem

Moje vyprávění začíná o jarních prázdninách roku 1983. Moje žena, také středoškolská učitelka, odjela za naší půlroční vnučkou Leničkou do Rychnova nad Kněžnou. Syn Pavel tehdy pracoval na poště v Praze a já dostal na starost našeho čtyřletého bílého špice Arana. Moc jsem tím nadšen nebyl, protože jsem nepatřil k psodům a nebyl jsem v pravém smyslu slova jeho „páníčkem“. Trochu

jsem si to asi zavinil sám, protože jsem si z Arana utahoval a kritizoval jeho poklesky.

Byl hezký předjarní den a já v podvečer šel Arana venčit. Dost jsem spěchal, protože jsem se těšil na oblíbený televizní pořad. Ale to jsem ještě netušil, co mne čeká. V naší kuchyni bylo už přítmi a mě bohužel nenapadlo si rozsvítit. Odpínal jsem našemu Aranovi obojek a v tom k mému překvapení a lek-

nutí se pes náhle vzpříčil a kousl mne do dlaně levé ruky. Nevšiml jsem si totiž, že pes někde našel kost a začal ji ohlodávat. Asi si chudák myslel, že mu ji chci vzít a tak došlo k malému.

Ránu jsem si provizorně ošetřil a ovázal. Na televizi jsem neměl ani pomyšlení. Lehl jsem si, ale spánek nepřicházel, rána mě nesnesitelně bolela a pálila.

Dokončení na str. 12.

Pokračování ze str. 11.

Už před sedmou hodinou jsem se objevil v čekárně chirurgické ambulance. Brzy jsem přišel na řadu. Mladý lékař se netvářil právě vlídně. Právem mně vyčítal, že jsem měl přijít hned po osudném kousnutí. Ránu mně ošetřili, zašili a aplikovali protitetanovou injekci. Ale tím mé trápení neskončilo. Vystával přede mnou těžko splnitelný úkol – neprodleně navštívit veterinární středisko, které tehdy bylo daleko za městem. Arana tam mají vyšetřit, zda nemá vzteklinu. Ještě chci poznamenat, že jsme neměli auto, kte-

rým bych tam dojel.

Jen s obtížemi jsem navlékl Aranovi obojek. Při pohledu na mou poraněnou ruku pes vztekle zavrčel. Asi v půli cesty se vyvlékl z obojku a klusal přede mnou. Měl štěstí, že se mu auta vyhýbala. Asi 200 metrů před cílem udělal čelem vzad a mně nezbylo nic jiného, než ho následovat. Po chvíli jsem ho ztratil z dohledu a přemýšlel, zda tuto patálii Aran přežije. Světe, div se! Aran stál před naším panelákem dřív než já.

Druhý den jsem poslal ženě telegram, aby se co nejdříve vrá-

tila domů. Bylo mi líto, že jsem svým nejbližším zkazil prázdniny. Rodinné radě jsem navrhnul, že bychom Arana mohli někomu darovat, ale můj záměr narazil na nesouhlas u ženy i dětí. S ošetřenou rukou jsem za pár dní navštívil obvodní lékaře a požádal o neschopenku. Po jistém váhání mi vyhověla. Ještě několikrát jsem musel jít na kontrolní vyšetření na chirurgii. Z pojišťovny jsem dostal odškodnění 200 Kčs. Aran asi po 6 letech odešel do „psího ráje“. Jizva na dlani mi zůstala.

Pavel Zedník

Koupání kočky jako bojové umění

Někteří lidé říkají, že se kočky nemusejí nikdy koupat. Že se samy olížou do čista. Že mají ve slinách jakýsi speciální enzym, který na kočku působí jako nový Cillit-rozpustí špínu a odstraní ji z kožičky. Po většinu svého života jsem tomuto folklóru věřil. Stejně jako ostatní lidé, kteří něčemu slepě věří, jsem byl ochoten ignorovat všechna fakta, která svědčila o opaku-pach kočičiny v koutech garáže a špinavé skvrny lpící na koberci u krbu. Přijde však čas, kdy se člověk musí podívat skutečnosti tváří v tvář a přiznat si: "Tahle kočka smrdí jako latrina v cikánském táboře za parného letního odpoledne." Nastane-li takový čas u vás doma, tak jak se to stalo v mém případě, měl bych pro vás několik dobře míněných rad. Vezměte je v úvahu, než chytíte kočku pod paži a zamíříte k vaně:

1. Mějte na paměti, že ačkoli pro kočku mluví rychlost a na prostá neúcta k lidskému životu, vaší výhodou je síla. Znásobte tuto sílu vhodným výběrem bo-

2. Nepokoušejte se ji koupat na otevřeném prostranství, kde vás snadno donutí, abyste ji pronásledoval. Zvolte si velmi malou koupelnu. Měří-li vaše koupelna více než půl metru čtverečního, je nejlepší vlézt do vany i s kočkou a zavřít posuvací přepážku, jako kdybyste se chtěl sprchovat. (Obyčejná igelitová plenta nestačí. Průměrná kočka nadělá i ze tří vrstev pogumovaného plátna cáry rychleji, než český politik změnění svou stranickou příslušnost.)

3. Vězte, že kočka má drápy a nebude váhat odstranit vám z těla všechnu kůži. Vaší výhodou zde je chytrost, díky které víte, jak se obléci tak, abyste byli maximálně chráněni. Doporučuji kombinézu z plachtoviny zastrčenou do montérských holínek nad kolena, rukavice z ocelového pletiva, vojenskou helmu, hokejovou masku a neprůstřelnou vestu s dlouhými rukávy.

4. Připravte si všechno předem. Až vám kočka začne prokutávat díru do neprůstřelné vesty, nebudete mít čas zaskočit si pro

osušku. Napust'te předem vodu. Ujistěte se, že láhev s kočičím šamponem se nalézá za přepážkou uvnitř prostoru vany. Vyzkoušejte si, že dosáhnete na osušku, i když ležíte na zádech ve vaně.

5. Využijte momentu překvapení. Pochovejte nenuceně kočku, jako byste ji chtěli odnést k misce s večeří. (Vašeho podivného vzezření si kočka obvykle nevšimne, kočky se zpravidla o módu vůbec nezajímají. Pokud by to přece jenom zaregistrovala, klidně ji vysvětlete, že jste se nechali najmout na laické testování výrobků firmy Adidas.)

6. Jakmile jste jednou v koupelně, je pro přežití klíčovou otázkou rychlost. Jediným pohybem zabouchnete koupelnové dveře, vnikněte do vany, zavřete přepážku, ponořte kočku do vany a postříkejte ji šampónem. Tím začalo nejdříve 45 sekund ve vašem životě. Poznámka autora: Kočka nemá držadlo.

Dokončení na str. 13.

* HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR *

Pokračování ze str. 12

7. Přidává se skutečnost, že kočičí kožich je teď plný pěny, což problém zásadně zkomplikovalo. Nepředpokládejte, že kočku udržíte na jeden záťah déle než dvě nebo tři vteřiny. Když se vám to na chvilku podaří, nezapomeňte použít další dávku šamponu a splašeně ji drhnout. Po chvilce se vám vyškubne a spadne zpátky do vody, čímž se opláchne. (Národní rekord v koupání kočky

jsou tři dávky pěny, neočekávejte proto příliš mnoho.)

8. Potom je nutno kočku usušit. Začátečníci v koupání koček vždy předpokládají, že tato fáze bude nejobtížnější, protože na tomto místě jsou lidé již unaveni a kočky dospěly k pevnému rozhodnutí nedat se. Ve skutečnosti je proti tomu, co jste již absolvovali, osušení jednoduché. V tomto stadiu totiž kočka pevně visí na vaší pravé noze. Vytáhnete prostě špunt z vany, sáhnete po ručníku a čekáte. (Výjimečně se ovšem kočka může vyšplhat na vaši helmu. V takovém případě je nejlepší seřádně ji a přesvědčit ji, aby zase začala dráčky v oblasti vaší

nohy.) Až voda z vany odteče, sáhnete prostě s osuškou dolů a kočku vysušíte. Po několika dnech se kočka uklidní natolik, že ji budete moci z nohy sundat. Asi tři týdny s vámi potom nebude mluvit a většinu času stráví otočena k vám zády. Může se u ní vyvinout i psychóza a její pohled bude připomínat pohled sádrové sošky. Budete asi předpokládat, že se na vás zlobí. Obvykle tomu tak není. Zpravidla jenom přemýšlí, jak příště prolomit vaši obranu a přivodit vám smrtelné zranění, až se rozhodnete ji zase vykoupat. Přinejmenším však teď smrdí podstatně méně.

Zdeněk Baloun

Z antického humoru

Jednoho dne potkal Siciliána, který jako by mu z oka vypadl. „Tisíc hromů!“ zvolal ve smíchu. „Můj otec přece nikdy nebyl na Sicílii“.

„To je možné,“ odpověděl druhý pohotově, „ale můj býval často v Římě.“

Pozn.: prétor = pův. vojenský velitel, v době římské republiky jeden ze dvou nejvyšších úředníků.

Athéňané požádali *Themistokla* o převzetí vrchního velení nad vojskem, ačkoliv krátce předtím se k němu hanebně zachovali.

„Nevážím si lidí,“ odvětil *Themistokles*, „kterým jedna a tatáž nádoba slouží jako nočník a poté jako pohár k pití.“

Pozn.: Themistokles (524 – 459 př. n. l.) athénský politik a vojevůdce

Během soudního řízení ptal se teatrálně právník *Pontilius*: „Co to je za člověka, který je přistižen při cizoložství?“

„Bezpochyby je pomalý,“ odpověděl *Cicero* za hlučného smíchu posluchačů.

Pozn.: Marcus Tullius Cicero (106 – 43 př. n. l.) římský řečník a politik

Jde o anekdoty staré přes 2000 let.

Z německého sborníku WELTHUMOR vybral a přeložil Jaroslav Vaněk

Pracovala jsem ve vojenské nemocnici. Jednoho dne k nám přivezli mladého vojáčka. Sestra si zapsala všechny jeho osobní údaje a povídá: „Nebojte se, brzy Vám bude mnohem lépe, dáme Vám plazmu.“ Voják se rozzářil: „To je paráda! Mně už ty staré obrazovky vážně lezou na nervy.“

Přes plot nově postavených rezidencí se ptá paní Zuzana paní Diany: „Jdete také na Figarovu svatbu?“ „Ne, my jsme se s manželem dohodli, že pošleme jen blahopřání.“

Irena Trnková

Křížovka

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 30. listopadu, tři vylosovaní získají hodnotné ceny.

BÝT NEMOCNÝ MÁ TU VÝHODU, ŽE KDYŽ SE VÁS LIDÉ PTAJÍ, JAK SE MÁTE,.... tajenka“

1	M				
2		L			
3			K		
4				A	
5			Ě		
6		A			
7	B				

K					
	O				
		R			
			E	N	
		R			
	O				
P					

1. OSLOVENÍ DÁMY
2. SKUPINY (HOUFY) TVORŮ
3. POKOJOVÁ KVĚTINA
4. OBKLAD PŘI HOREČCE
5. MAJETEK
6. JEDNOTKA RYZOSTI ZLATA
7. ROZMOKLÁ HLÍNA

- CHOCHOLATÝ PAPOUŠEK
- PODPLÁCENÍ
- LOVECKÝ PES (SLANG.)
- ŠALBA, KLAM
- ALKALICKÝ PRVEK
- PLOCHÁ LODICE (=STAVBY MOSTŮ)
- AFRICKÉ ANTILOPY

POMŮCKA: BARVÁŘ, BARYUM, PODKUP, PONTON

Redakce: Věra Niklová, Irena Trnková, Jaroslav Vaněk, Marie Rohlíková, Zdena Lehmannová a další přispěvatelé

Redakční rada: Ondřej Rázl, Magdaléna Kufrová, Petra Plodíková

Kontakt a náměty: ondrej@razl.cz, 608 646 658.

Náklad: 350 ks

Za případné chyby v textu se omlouváme.

Uzávěrka příštího čísla 30. listopadu 2014.

www.centrumvysocina.cz

www.razl.cz

www.ssmhb.cz

SPONZOREM
ČASOPISU JABLÍČKO
JE SPOLEČNOST UNI-
DERMA s.r.o., KTERÁ
NABÍZÍ KOSMETIKU
PRO KOMPLEXNÍ PÉČI
O NAMÁHANOU
POKOŽKU. Více na
www.uniderma.cz

UNIDERMA®
PROFESSIONAL HYDRA SYSTEM